

τῆς φίλης τῆς τὸν Ἑρρίκον ὡς ἀποθάνοντα· τὸνναντίον, ἀφῆκε νὰ νομίζῃ ἡ Ἰωάννα ὅτι προσεκληθῇ οὗτος εἰς τὴν Μεσημβρινὴν Γαλλίαν ἕνεκεν ἐπελθούσης στηθικῆς νόσου. Ἐκ τῶν Καννῶν, ἔνθα ἐρέμβαζεν ὑπὸ τὰς δάφνας θεώμενος τὴν κυανὴν θάλασσαν, δὲν ὑπῆρχε μεσότοιχον ἵνα τὸ ὑπερπηδήσῃ ἐν καιρῷ νυκτός, ὅπως πορευθῇ καὶ ἀποθέσῃ τὰς ἐπιστολάς ἐν τῷ μικροῦ σπηλαίου, ἔνθα κελεύει ὁ ρυαξ. Ἐπίσης ὁ Ἑρρίκος ἔμελλε νὰ τηρήσῃ σιγὴν εἰς τὰς θερμὰς παρακλήσεις τῆς μικρᾶς του ποιητρίας, ἥτις ἐξήντησε πλέον ὅλα τὰ ἐπιχειρήματα· ἡ Λευκὴ ἤλπιζεν ὅτι ἡ Ἰωάννα, μὴ ἔχουσα τι νὰ γράψῃ ἢ νὰ ἀναγνώσῃ, θὰ παρηγορεῖτο φυσικῶς τὸ λόγῳ καὶ θὰ ἐλθισμόναι τοῦ λοιποῦ ἑνα Ἑρρίκον, ὅστις κατ' οὐδένα τρόπον παρουσιάζετο.

Τοῦναντίον ὁμῶς συνέβη. Ἡ νεανὶς δὲν ἔπαυε νὰ ἀναγινώσκῃ τὰς ἀρχαίας ἐπιστολάς, ἐτρέφετο ἐξ αὐτῶν καὶ ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ γεύηται τῆς ἀπατηλῆς αὐτῶν ἡδύτητος.

Μετ' ὀλίγον, οἰοῖται παράφρων, κατατρυχομένη ἐκ βαθυτάτου καὶ ἀδιοράτου κακοῦ, ἐγένετο κάτισχνος, ὥχρᾳ ὡς κηρός, ἔπαυσε νὰ τρώγῃ καὶ νὰ ὀμιλῇ. Περιεπάτει μόνη, μὴ ἐμπιστευομένη πλέον οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν Λευκὴν, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ τῆς ἐφαίνοντο ὑπερμεγέθεις ἐκ τῆς ἰσχνότητος. Ὁ ἱατρός τοῦ οἰκοτροφείου δὲν συνεβουλεύθησαν δὲν ἡδυνήθη νὰ ἀποκρύψῃ τὰς ἀνησυχίας, τοσοῦτω μᾶλλον, καθ' ὅσον ἐπρόκειτο περὶ ἀσθενείας, ἥτις δὲν ἦτο δυνατόν νὰ διαγνωσθῇ, ἔβλεπε δὲ μετὰ προφανοῦς λύπης νὰ σβύνῃ ἡ χαρίεσσα νεανὶς, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ ὑπὸ τίνος νόσου προσεβλήθη. Ἡ κυρία δὲ Μελιδὶ ἀπελπίσας μετέφερεν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν θυγατέρα τῆς. Ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ ἐπίσης αὕτη ἔμενε ἀφρονος, ξένη πρὸς πᾶν, μεθυσφαλῆς. Μετ' ὀλίγον κατέπεσε κλινῆρης. Ἡ μέραν τινὰ ἡ κυρία δὲ Μελιδὶ λαμβάνουσα τὰς ψυχρὰς χεῖράς τῆς καὶ καλύπτουσα αὐτὴν διὰ φιλημάτων τὴν ἰκέτευσε νὰ τῇ ἐκμυστηρευθῇ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ἄνευ πάλης, ἄνευ ἀντιστάσεως καὶ παρακλή-

σεων, ἡ Ἰωάννα διηγήθη τὸν πρὸς τὸν Ἑρρίκον ἔρωτά τῆς, καὶ ἐν γένει ὁλόκληρον τὸ ρωμαντικὸν ἐν τῷ οἰκοτροφεῖῳ συμβάν. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ τὴν συμβουλευσωσι νὰ εἶνε λογικὴ, δὲν ἐζήτηι τίποτε, δὲν ἤθελε τίποτε, ἀπέθνησκεν. Ἡ μήτηρ τῆς βεβαία οὕσα ὅτι μετ' οὐ πολὺ θὰ ἀπηλλάσσεται τοῦ τέκνου τῆς, ἐφρόντισε νὰ ἀναζητήσῃ τὸν Ἑρρίκον, τοῦ ὁποίου καὶ μόνῃ ἡ θεὰ ἤρκει νὰ σώσῃ τὴν Ἰωάνναν τῆς.

Ἀλλὰ ποῦ νὰ ἀνέυρῃ ἐραστήν, τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα ἡγνόνει, καὶ ὅστις καθ' ὅλας τὰς πιθανότητας ἔπεμπε τὰς ἐπιστολάς του διὰ τῶν Σουλφιδῶν, διότι αἱ κυρίαι Ὀλλιβὲ κατέδειξαν εὐχερῶς ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ διεισδύσῃ τις ἐντὸς τοῦ οἰκοτροφείου, προσέτι ὅτι οἱ γείτονες δὲν εἶχον νέον υἱόν, καὶ ὅτι ἐὰν τολμηρὸς τις ἐπεχειρῇ νὰ ὑπερπηδήσῃ τὸ ὑψηλὸν τεῖχος θὰ ἐγένετο βορὰ τοῦ Τῶμ, ὑπερμεγέθους κυνός, τὸν ὁποῖον ἐν καιρῷ νυκτός ἀπέλυον ἐν τῷ κήπῳ, ἀφίνοντες αὐτὸν σχεδὸν ἄσιτον.

Ἀλλ' ἡ ἀβεβαιότης αὕτη δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ. Ἡ Λευκὴ δὲ Καστὰν φοβηθεῖσα ἀνεκοίνωσε πάντα εἰς τὴν μητέρα τῆς, ἥτις καὶ διεφώτισε τὴν κυρίαν δὲ Μελιδὶ. Ἐπίστευσε τότε ἡ δυστυχὴς μήτηρ ὅτι θὰ ἐθεραπεύετο ἡ Ἰωάννα μανθάνουσα πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, κατανόουσα ὅτι ἡγάπησε φανταστικῶς, καὶ ἡ Λευκὴ, παρ' ἧς ἀπήτησαν τὴν θυσίαν ταύτην, ἐξωμολογήθη τὰ πάντα πρὸς τὴν φίλην τῆς, χύνουσα ἄφθονα δάκρυα μετανόας. Ἀλλ' εὐθὺς ἡ ὥχρᾳ ἀσθενὴς ἐν τῇ παρακαίρῳ ταύτῃ ἐξωμολογήσει εἶδε παιζομένην κωμῳδίαν, δόλον καὶ πανουργίαν, ὅπως τῇ ἀποδώσῃ τὴν γαλήνην, τῇ ἐφαίνετο δὲ ὅτι ὁ πρὸς τὸν Ἑρρίκον τῆς ἔρως τόσῳ ἀληθὴς, τόσῳ προφανὴς ἦτο, ὥστε δὲν εἶδεν ἄλλο εἰμὴ χίμαιραν ἐν τῇ πραγματικότητι. Τόσον ἡ φαντασία φαίνεται πιστὴ εἰς τὰς ἐμπνεύσεις, αἵτινες θορυβοῦσι τὰς ἡμετέρας ψυχάς.

Ἀπέλιπε πλέον πᾶσα ἐλπίς. Ἰνα καταβάλωσι καὶ τὴν τελευταίαν προσπά-

θειαν ὤφειλον νὰ ἐπινοήσωσι ψεύδη, καὶ τῇ εἰσηγήσει τοῦ ἐξόχου πατρικίου, ὅστις ἐπετρόπευε τὴν μικρὰν Ἰωάνναν, ἀπεφάσισαν νὰ τῇ ἐπιδείξωσι ψευδῇ Ἑρρίκον. Νεαρός τις ἀνεψιὸς τῆς κυρίας δὲ Καστὰν ἐλθὼν ἐκ Γουαδελούπης, ὅπως ἀποπερατώσῃ τὰς σπουδὰς του ἐν Παρισίοις καὶ ὅστις ἀρκούντως ὁμοιάζε πρὸς τὸ ὑπὸ τῆς φαντασίας τῆς Ἰωάννης δημιουργηθὲν πρόσωπον, ἀνεδέχθη νὰ ὑποδυθῇ τὸ πρόσωπον τοῦτο, διὰ τὴν ὑπόδυσιν τοῦ ὁποίου ἡ Λευκὴ σύνοφρυς ἐκ τῆς θλίψεως καὶ μεταννοημένη τῷ ἔδωκε τὰς ἀναγκαίας πληροφορίες. Σφόδρα συγκινημένος καὶ τὰ μέγιστα ταρχαεῖς ἐκ τοῦ τραγικοῦ συμβάντος, τὸ ὁποῖον ἐμυεῖτο, ὁ ἐνθουσιῶν ἀγαθὸς νεανίας ὠδηγήθη παρὰ τὴν κλινὴν ἔνθα ἡ Ἰωάννα ὥχρᾳ ἦδη καὶ κάτισχνος δὲν ἔζη εἰμὴ διὰ τοῦ βλέμματος μόνον, καὶ λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς νεανίδος ἠθέλησε νὰ ὀμιλήσῃ. Ἀλλ' αὕτη ἐπέσπασεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς τεθλιμμένους τῆς ὀφθαλμοὺς καὶ διὰ φωνῆς, ἥτις δὲν ἦτο πλέον εἰμὴ ἀσθενὴς πνοή: «Δὲν εἶνε αὐτός», εἶπε μετ' ἀπελπισίας.

Καὶ ἐβυθίσθη ἐντὸς τοῦ προσκεφαλαίου τῆς, στρέψασα τὴν κεφαλὴν τῆς πρὸς τὸν τοῖχον ἵνα ἐκπνεύσῃ.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν παρέδιδε τὴν ψυχὴν τῆς, ὁ νεανίας κατέπεσε ἀναίσθητος παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης, κεραυνόπληκτος, συντετριμμένος, τυφλὸς ἐξ ἔρωτος πρὸς τὴν θανούσαν μικράν.

I. Σ. Κ.

ΤΕΛΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΙ

εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα», κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτησίας συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφεῖῳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' καὶ Β' τόμου πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, καὶ τοῦ Γ' πρὸς λεπτὰ 10.

Κατὰ τὸ Ε' ἔτος δημοσιευθήσονται ἐκ τῶν πρώτων εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα»:

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ:

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ,
ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΦΕΡΜΠΟΥ.

ἡθικώτατον μυθιστόρημα μετὰ λαμπρῶν ὁλοσελίδων εἰκόνων, κατὰ μετάφρασιν

FORTUNÉ BOISGOBEY:

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ ΚΟΥ ΛΕΚΟΚ,

τὸ ἐκλεκτώτερον τῶν ἔργων τοῦ γνωστοῦ τοῖς ἀναγνώ-

στὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» μυθιστοριογράφου, κατὰ μετάφρασιν ΧΑΡΙΔΑΟΥ ΚΑΛΑΪΣΑΚΗ.

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ:

ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ,

τοῦ γνωστοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως τῆς **Λευκοφόρου** ἔργον ὑψηλῶν διδασμάτων, ὑπερανθρώπου ἀφοσιώσεως, ἀνεφίκτου γενναιότητος καὶ σπανίας εὐγενείας αἰσθημάτων, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου ὑπὸ ΝΙΚ. ΣΠΑΝΔΟΝΗ.

ΑΔΟΛΦΟΥ ΜΠΕΛΩ ΚΑΙ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ,

μυθιστορία μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πολλὴν ἐμποιήσασα αἰσθησιν ἐν Παρισίοις.